

Sygn. akt V CNP 52/07

POSTANOWIENIE

Dnia 10 maja 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz

w sprawie ze skargi Towarzystwa D.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 12 czerwca 2006 r., sygn. akt [...]

w sprawie z powództwa A.D.

przeciwko Towarzystwu D.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 maja 2007 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 12 czerwca 2006 r. Sąd Okręgowy w W. odrzucił apelację strony pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 22 kwietnia 2006 r. w sprawie o zapłatę.

Strona pozwana, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła apelację od wyroku z dnia 12 czerwca 2006 r. Zarządzeniem z dnia 25 maja 2006 r. pełnomocnik wezwany został do złożenia w terminie 7 dni pełnomocnictwa procesowego oraz wykazania, że osoby, które podpisały pełnomocnictwo są umocowane do reprezentowania stowarzyszenia. W odpowiedzi na wezwanie złożono kserokopię pełnomocnictwa z dnia 2 czerwca 2006 r., nie uwierzytelnioną zgodnie z art. 89 § 1 k.p.c., oraz odpis aktualny z rejestru stowarzyszeń (KRS) według stanu na dzień 2 czerwca 2006 r. i daty dokonania wpisu 2 maja 2006 r. Sąd Okręgowy uznał, że brak formalny apelacji nie został usunięty w określonym terminie i orzekł o odrzuceniu apelacji zgodnie z art. 370 k.p.c. w związku z art. 373 k.p.c.

Strona pozwana wniosła o stwierdzenie niezgodności z prawem postanowienia Sądu Okręgowego odrzucającego jej apelację, powołując się na naruszenie przepisów art. 370 k.p.c. w związku z art. 373 k.p.c., przez co poniosła szkodę. Zdaniem skarżącej, postanowienie Sądu Okręgowego odrzucające apelację uniemożliwiło kontrolę instancyjną wyroku Sądu Rejonowego i pozbawiło stronę pozwaną szansy zmiany niekorzystnego dla siebie wyroku, czym w konsekwencji wyrządziło jej szkodę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W rozpoznawanej sprawie istotne jest to, że zakwestionowano orzeczenie formalne Sądu II instancji, które zamknęło skarżącej tylko możliwość kontroli instancyjnej (apelacyjnej) wyroku Sądu I instancji. W konsekwencji istnieje wyrok Sądu Rejonowego z dnia 22 kwietnia 2006 r., korzystający z waloru prawomocności i powagi rzeczy osądzonej (art. 365 i 366 k.p.c.). Nie został on zakwestionowany również w tej skardze, zatem nie może podlegać jakiegokolwiek weryfikacji w sprawie skargowej.

Skarga strony pozwanej nie spełnia także istotnego wymagania, przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego dotyczy. Strona skarżąca bowiem - w następstwie procesowego ukształtowania swojej skargi - została pozbawiona możliwości dowodzenia, że wynik postępowania odwoławczego byłby dla niej korzystny. Sąd Najwyższy nie może zastępować sądu drugiej instancji i rozstrzygać, jakiej treści orzeczenie odwoławcze powinno zapaść w następstwie nieodrzczenia apelacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2006 r. V CNP 86/06; OSNC 2007/3/47). Zaskarżając jedynie postanowienie o odrzuceniu apelacji strona skarżąca nie uprawdopodobniła, gdyż nie mogła uprawdopodobnić, powstania szkody (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.).

W konsekwencji należało więc odrzucić skargę (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).